

[Estrup]

ger de pristalsregulerede sociale pensioner. For de laveste pensioner forværres dette forhold naturligvis af, at samordningsfradraget i en given pensionsalder sker med samme kronebeløb uanset tjenestemandspensionens størrelse. Det forekommer ikke rimeligt, at den uretfærdighed, der her er opbygget gennem nogle år, nu fra 1. januar 1987, hvor den ændrede regulering gennemføres, skal bevares i hele resten af pensionsperioden. Var det ikke rimeligt, om man gradvis bragte denne fejltagelse ud af verden, f.eks. ved at undlade at regulere samordningsfradraget, indtil relationerne mellem pension og fradrag fra før 1983 var genskabt?

Det andet misforhold vedrører den sidste rest af dobbelt samordningsfradrag, som vil være tilbage efter 1. januar 1987, nemlig fradraget for tjenestemandspensionistens egen sociale førtidspension. Dette fradrag foreslås først afskaffet pr. 1. januar 1991. Det er en udbredt opfattelse, at dette fradrag er urimeligt. Som man skriver i betænkning nr. 1054 på side 27:

»Mange pensionister føler sig derfor udsat for en dobbelt samordning.«

Når man alligevel lægger op til at afskaffe dette fradrag og dermed markerer, at det ikke er en rimelig ordning, burde vi så ikke prøve at finde de 60 mill. kr., som det koster allerede fra finansåret 1987?

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til de øvrige ændringer, som lovforslagene rummer.

Forsøget på at skabe større bevægelighed og mere fleksible ansættelsesforhold i den offentlige sektor kan det radikale venstre helhjertet støtte. Det gælder også forslaget om øget anvendelse af åremålsansættelse i offentlige stillinger.

I øvrigt er der jo i stort omfang tale om, hvad man kunne kalde følgelovgivning til overenskomstspørgsmål, ligesom det fremgår, at finansministeren i det væsentlige allerede har forhandlet sig til rette med organisationerne på området.

Der er imidlertid et enkelt punkt i forslaget til ny tjenestemandsløve, hvor jeg synes logikken svigter. Det vedrører det spørgsmål, som også hr. Carsten Andersen var inde på, nemlig forslaget om at kriminalisere offentliggørelsen af, hvem der er ansøgere til bestemte stillinger.

Som forslaget er udformet, vil enhver offentlig omtale af, at en person er ansøger til en stilling, være ulovlig og medføre bøder. Men hvad nu, hvis en ansøger selv ønsker, at det skal være offentligt kendt, at vedkommende søger stilling? Det kunne f.eks. tænkes, at den pågældende finder, at en sådan offentlig omtale vil bidrage til, at ansættelse sker på et sagligt grundlag. Er offentliggørelse så også ulovlig? Jeg går i hvert fald ud fra, at det ikke kan være meningen, at ansøgeren selv skal kunne idømmes bøder.

Men skal man virkelig forsøge at forhindre pressen i at videregive en sådan oplysning? Og er det i det hele taget holdbart at pålægge medierne et generelt oplysningsforbud i ansættelsessager? I mange tilfælde vil ansøgerens identitet jo alligevel være kendt i vide kredse. Jeg synes, man med denne bestemmelse går alt for langt for at tilgodese, at ingen potentielle ansøgere holder sig tilbage af frygt for offentlig omtale.

Hvis man vil sikre ansøgere større diskretion – og det kan der sikkert i visse tilfælde være god grund til – bør man snarere gøre et forbud mod offentliggørelse til undtagelsen end til reglen. Initiativet til at behandle en ansøgers identitet fortroligt bør udgå fra ansøgeren selv, men den pågældende ansættelsesmyndighed bør udstyres med beføjelser til under nærmere præciserede omstændigheder at dekretere offentliggørelsesforbud. I så fald bliver reglerne parallelle til den beskyttelse, der eksempelvis kan ydes vidner i retssager.

Når jeg har brugt så meget tid på denne bestemmelse, skyldes det, at jeg anser den for at være helt principiel. Efter min mening drejer den sig om ytringsfriheden. Derfor vil jeg henstille, at ministeren endnu en gang overvejer, om det er den rigtige udformning, den nu har fået.

I øvrigt kan jeg med dette forbehold og de tidligere stillede spørgsmål på det radikale venstres vegne give tilsagn om, at vi vil behandle lovforslagene positivt.

Bente Juncker (CD):

I CD har der aldrig været tvivl om behovet for den offentlige sektor. En god og effektiv offentlig sektor er nødvendig som baggrund for den private sektor, som den skal samarbejde med. Derfor er vi i CD glade for at være med til at gennemføre denne omfat-